

Передмова

“Від європейського Відродження – до відродження України”

Епоха Відродження вже на рівні перших асоціацій у багатьох людей символічно пов’язується з весною. При слові “Ренесанс” у душі, напевне, виринає разом із образом юної Ботічелієвої “Прімавери” також відчуття свіжості, оновлення й весняного воскресіння усіх сил природи і найнеобхідніших ресурсів людської культури. Ця доба явила світу також приклад щирої довіри весняної молодості до цілорічної зрілості, досвід спраглого вслуховування до священного ритму життя і ніби спробу людини наблизити одне до одного два лики Януса – юність і старість, й бажання відкрити таким чином для себе лице вічності.

І себе перед вічністю.

Питанню про те, як ренесансні гуманісти зверталися й обігрували ключові міфи людства, присвячено безліч досліджень. Своїм авторством вони завдячують не лише людям з тих країн, чия приналежність до культури Ренесансу не ставиться під сумнів. На ці теми також багато розмірковують і ті вчені, котрі, не будучи укорінені в ґрунті з живими традиціями епохи Відродження, в силу історичної долі своєї нації змушені так би мовити віртуально “оживляти” для себе смисли цієї культури, або також лиш на рівні ідей прикладати ренесансні символи до духовних спадків своїх етносів. Питання ж про “вимушений” характер інтенцій цих дослідників, а також певну механічність цих “спроб Ренесансу” на теренах з іншими закономірностями побудови культурного дискурсу акцентує увагу на великому магнетизмові ренесансної моделі світовідчуття і світомислення.

Прикметним також видається той факт, що велика зацікавленість ренесансанців взаєминами між різними епохами повернулася щирою зацікавленістю їхніх нащадків щодо особливостей самої епохи Ренесансу, міфологізацією його ідеї, оформленням його як емблематичного типу міжкультурної комунікації. Очевидно, спостерігаємо тут вияв своєрідної словесної магії, оживлення внутрішнього міфу слова “відродження”, пов’язаного з природнім циклом. Саме завдяки суголосності цього слова з тим весняним духом оновлення, який безвідносно до прокладених людьми державних кордонів і закладених історією культурних ландшафтів віє повсюди і з очікуваною послідовністю, усі чекають відродження.